

Glasknapper. Siden Forbrugsforeningens Oprettelse havde Villings ikke sat deres Fødder i Skibberup; men de sidste Tiders Begivenheder havde paa en overraskende Maade formildet deres Sind. De var endelig kommen til den Erkendelse, at de havde bedømt Skibberupperne uretfærdigt; og da det — som de i Munden paa hinanden udtrykte — var deres Natur ganske imod at leve i Uvenskab med noget Menneske, havde de tilladt sig at benytte denne Lejlighed til at jævne alle Misforstaaelser.

Kun Else og Anders Jørgen var tilstede under Besøget, og Samtalen drejede sig ellers i Begyndelsen om forskellige ligegyldige Ting. Men pludseligt henhastede Købmanden et Spørgsmaal angaaende det forestaaende Bryllup, og da Else nu med sin sædvanlige Aabenhjertighed ogsaa berørte den lille Uenighed om dets Festligholdelse, foer han ligesom forskrækket op og begyndte at blive veltalende.

Han maatte bekende, — sagde han — at han ikke forstod Hansines Standpunkt i denne Sag. Det forekom ham, at en saa betydningsfuld Begivenhed absolut burde fejres paa standsmæssig Maade, ja at det ligefrem var en Ærespligt for Anders Jørgens Hus at gøre Dagen til en Jubelfest for alle Folkesagens Venner. Han vidste, tilføjede han, at man i hele Egnen havde en stærk Trang til ved denne Lejlighed at lægge sine venlige Følelser for Brudeparret for Dagen, og han var overbevist om, at Befolkningens Deltagelse vilde give Højtideligheden Karakteren af en sand Folkefest.

Da Villing mærkede, at hans Ord gjorde Indtryk, blev han ved at tale. Og det viste sig nu, at han havde et helt Festarrangement fuldt færdigt i sit Hoved.

Han anbefalede at rejse et stort Telt paa Vænget bagved Gaarden, hvor der kunde spises; desuden foreslog han dem at søge Tilladelse til at gøre Brug af Forsamlingssalen, der da burde festligt dekoreres og benyttes til at danse i. Af Omkostningerne skulde de